

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638243056/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

kunde være med! Jeg føler paa mig selv, at han ikke vilde falde, men komme hjem med Sejr.»

Man hørte raske Skridt gennem Haven, og en ældre Mand nærmede sig Lysthuset.

»Goddag, Hr. Overlærer,« sagde Christian, »saa tidligt paa Morgenstunden?«

»Ja,« sagde den Kommende, Overlærer Ludvigsen ved den lærde Skole, »jeg kommer for at fortælle store og gode Nyheder. Jeg har lige faaet Brev fra vor Rigsdagsmand, og han fortæller for ganske vist, at Alliancen med Sverrig er afsluttet og tiltraadt af Frankrig. Det gaaer efter al Sandsynlighed løs til Efteraaret. Det bliver store Dage for vort Fædreland.«

»Ja, tænkte jeg ikke nok, at vi vilde faae godt Nyt at høre idag?« sagde Konsistorialraadinden. »Jeg har kunnet føle det paa mig lige fra Morgenstunden.«

»Det glæder mig at skulle være den Første, som bragte Nyheden,« sagde Overlæreren. »Jeg var først ovre hos Kanceliraaden; jeg kunde ikke blive paa Skolen, men maatte ud med mine Nyheder, skjøndt det kun er et af de korte Frikvarterer, og det vil komme til at gaa ud over den latinske Stii i sjette Klasse.«

»Det har jeg altid tænkt mig om Frankrig,« sagde Christian dybsindigt, »Napoleon maatte gjøre det, han fortsætter Onklens Traditioner og har blot ventet paa en Lejlighed til at gjengjælde Danmark den Troskab, det viste ham. Desuden vil han paa den Maade nemmest naae sit Maal, at faae Rhingrændsen.«

»Hør, veed De hvad, Hr. Ludvigsen, nu skal De sætte Dem ned, medens Margrethe henter Noget af min gamle Solbærom, et Glas af den har De ærligt fortjent.«

»Nej Tak, Frue, De maa undskylde, jeg tør ikke blive længere fra Drengene, den halve Time er alt gaaet. Hvis Skolen skulde faae Lov i Anledning af Nyheden, kommer jeg igjen.«

»Gud veed, om Ludvigsen dog havde Ret,« sagde Christian atter eftertænksomt, da den Omtalte var ljet bort til den latinske Stii. »Det lyder mig dog noget usandsynligt.«

»Troer Du det nu ikke?« sagde Konstiorialraadinden. »Det lader saa tvivlraadigt og ubestemt, det var Eet, og dernæst skal et ungt Menneske altid troe det Bedste. Hellere stole for»